

บทนำ

รถสปอร์ตสีดำรุ่นใหม่ล่าสุดแล่นเข้ามาจอดยังลานกว้าง หน้าตึกสามชั้นสไตล์โมเดิร์นลอฟต์ย่านทองหล่อ ซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางร่มเงาไม้สีเขียวสด สร้างบรรยากาศให้ดูรุ่มรื่นเย็นตา แม้อากาศในเช้าวันนี้จะค่อนข้างร้อนอบอ้าวก็ตาม

โลโก้ขนาดใหญ่ของบริษัท The Ground (เดอะ กราวนด์) ซึ่งติดอยู่บนตัวตึกโดดเด่นสะดุดตาผู้มาเยือนตั้งแต่แรกเห็น ซื่อนี้เป็นที่รู้จักกันดีในวงการออกแบบตกแต่งบ้าน ด้วยผลงานที่เป็นเอกลักษณ์และตอบโจทย์คนรุ่นใหม่ที่ต้องการบ้านดีไซน์ทันสมัย แต่ใช้งานได้จริง

ภรรยาเปิดประตูรถหลังจากฝั่งคนขับ และเดินอ้อมไปเปิดประตูอีกด้านให้หญิงสาวที่มาด้วยกัน ก่อนที่ทั้งสองจะเดินเคียงคู่กันเข้าไปในตึก เพื่อใช้บริการออกแบบและตกแต่งบ้านสำหรับเป็นเรือนหอในปีหน้า

ภรรยาและวราลีเป็นคู่ที่เข้ากันมากแบบที่พูดได้เต็มปากว่า สมกันราวกิ่งทองใบหยก เพราะฝ่ายชายมีรูปร่างสูงสง่า ใบหน้าคมหล่อเหลา ผิวพรรณขาวสะอาดสะอาด ส่วนฝ่ายหญิงนั้นตัวเล็กน่ารักทะนุถนอม อ่อนหวานทั้งใบหน้าและกิริยาท่าทาง

ประตูกระจกบานใหญ่เลื่อนเปิดต้อนรับภรรยาที่วราลีโดย

อัตโนมัติ เมื่อเข้ามาถึงภายในตัวตึกที่ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ไม้ผสมเหล็กตามสไตล์ลอฟต์แล้ว พนักงานต้อนรับสาวก็พาเขาและเธอลงไปยังห้องรับรองบนชั้นสอง

ระหว่างนั้นภภกรมองสำรวจไปรอบๆ ตามประสาวิศวกรซึ่งเคยดูแลงานก่อสร้างทั้งขนาดเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่มาเก้าปีนับตั้งแต่เรียนจบปริญญาโทด้านวิศวกรรมโยธาจากสหรัฐอเมริกา

ที่จริงเขาก็มีเพื่อนในวงการสถาปนิกและมัณฑนากรที่ช่วยออกแบบเรือนหอให้ได้ แต่ภภกรยกหน้าที่ให้ ‘คู่มั่น’ อย่างวราลีเป็นคนเลือกบริษัท ซึ่งจริงๆ ใครจะออกแบบเรือนหอมันก็ไม่ได้สำคัญ เพราะเขากับหญิงสาวมี ‘เรื่องใหญ่’ กว่ำนั้นให้ต้องคิด

เมื่อมาถึงห้องรับรอง พนักงานสาวก็แนะนำให้ลูกค้าและทีมออกแบบรู้จักกัน ก่อนนำน้ำและกาแฟมาเสิร์ฟ จากนั้นจึงขอตัวกลับลงไปข้างล่าง

“ทีมงานของผมนยังไม่ครบเลย ต้องขอโทษด้วยนะครับ” ภูมิภทรู้สึกซึมเซาอย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่ปกติจะกระตือรือร้นกว่านั้นเมื่อพบลูกค้า แต่สาเหตุของอาการนั้นมาจาก ‘อย่างอื่น’ ไม่ใช่เพราะเพื่อนร่วมทีม

“ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ จริงๆ ว่านกับพีเนนมาถึงก่อนเวลานัดเอง” หญิงสาวพยายามยิ้มสดใส

“ว่านเขาอยากคุยเรื่องเรือนหอเร็วๆ เลยนัดผมให้ไปปรับแต่เช้าเลยครับ” ภภกรเข้าคู่มั่นสาว

“พีเนนสิอยากคุยมากกว่าว่านอีก” วราลีคือนคนชอบแก้งการพูดคุยดำเนินไปตามปกติ ทว่าดวงตาของคนทั้งสามซ่อนความรู้สึกอึดอัดบางอย่างเอาไว้ลึกๆ

“แล้วนี่คุณว่านกับคุณเนนมีแบบบ้านในใจบ้างหรือยังครับ” หัวใจของสถาปนิกหนุ่มบีบรัดจนเจ็บแปลบ เมื่อนึกภาพลูกค้าทั้งสอง

อยู่ด้วยกันในบ้านที่เขาออกแบบ

“เตี้ยวรอภรณ์ทนากลับนักจัดสวนก่อนก็ได้ครับ” ภากรบอก
อย่างไม่รีบร้อน

ภากรขอตัวมาเข้าห้องน้ำ เพราะเห็นว่าไหนๆ ก็ยังมากขึ้น
ไม่ครบ แต่แล้วจังหวะที่เดินออกมาจากห้องน้ำเพื่อจะกลับไปยังห้อง
รับรองนั่นเอง ชายหนุ่มก็ได้พบกับคนที่ ‘ทั้งความค้างคาบางอย่าง’ ไว้
ในใจเขามากกว่าสามเดือน!

เขาและเธอหยุดเดินโดยอัตโนมัติในระยะห่างกันไปไม่ถึงสาม
ก้าว ดวงตาสองคู่มองกันอย่างตกตะลึง

อุณหภูมิจนในร่างกายของชายหนุ่มและหญิงสาวปั่นป่วนคล้ายคน
เป็นไข้ ร้อนวูบแล้วเย็นเยียบสลับกันไปมา ทั้งสองสบตากันอยู่อย่าง
นั้นเนิ่นนานราวกับเวลาได้หยุดเดิน ก่อนหัวใจที่บีบรัดรุนแรงจะเตือน
ว่าเข็มนาฬิกาไม่ได้หยุดเคลื่อนไหว

พัคตร์อัปสรกะพริบตาเร็วๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้ตาฝาด ขณะที่
ที่ภากรกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

“คุณ...” เขาไม่รู้จั๊กแม่แต่ชื่อเธอ แต่ใบหน้าหวานที่ล้อมรอบด้วย
เรือนผมสลวยสีดำขลับนั้นยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำอย่างชัดเจน

คิวเรียวของหญิงสาวขมวดเครียด มันเป็นความบังเอิญที่อดีต
และประกบประเดิดที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตเธอเลยก็ว่าได้ พักตร์อัปสรไม่รู้
แม่แต่จะทักทายด้วยคำไหนดี ในเมื่อเธอไม่รู้จั๊กชื่อเขาด้วยซ้ำ

“คุณ...ทำงานที่นี้หรือครับ” ภากรคิดว่านั่นน่าจะเป็นคำถามที่
ดีกว่า ‘สบายดีไหม’ ซึ่งมักใช้กับคนที่สนิทสนมกัน เพราะตั้งแต่ ‘เช้า
วันนั้น’ เขากับหญิงสาวก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกแม้แต่ครั้งเดียว

“คะ” เธอมีสีหน้าพะอืดพะอม และดูเหมือนพยายามอดทน
อดกลั้นกับบางอย่าง จมูกโด่งขึ้นเป็นสีแดงเรื่อเหมือนคนไม่สบาย

“พอดีผมมาปรึกษาเรื่องออกแบบบ้าน”

“อ้อ เหรอคะ” พักตร์อัปสรไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งที่ได้ยิน หัวใจของเธอกำลังสั่นคลอนอย่างหนัก เพราะไม่ได้เตรียมใจเลยว่าวันนี้จะได้เจอเขาอีกครั้ง

“บังเอิญจริงๆ นะครับ” ภากรมองเธอด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยคำถามมากมาย

“คะ บัง...” พักตร์อัปสรพูดได้เพียงแค่นั้นก็ต้องวิ่งเข้าห้องน้ำ เพราะก้อนอะไรบางอย่างแล่นขึ้นมาจุกที่ลำคอ

ชายหนุ่มได้ยินเสียงไอ้กอักดังมาจากข้างใน ไม่บอกก็รู้ว่าหญิงสาวกำลังอาเจียนอย่างหนัก

เธออาเจียน...

สีหน้าของภากรมเครียดเคร่งขรึมขึ้นทันทีเมื่อนึกถึงความเป็นไปได้บางอย่างหลังจาก ‘ความสัมพันธ์ที่เกิดจากความหวนไหว’ ในคืนนั้น

1

โลกใบนี้ไม่ได้กว้างใหญ่เหมือนที่คิด

เสียงอาเจียนยังดังตามมาอีกเป็นระลอกพร้อมเสียงเปิดน้ำดังซ่าๆ ภากรอยุ่บริเวณนั้นก่อนเพื่อว่าจะมีอะไรให้ช่วยเหลือ และเขาก็ต้องการคุยกับหญิงสาวถึงอาการของเธอเพื่อความชัดเจน

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เสียงภายในห้องน้ำสงบลง ทว่าใบหน้าคมคายของคนที่อยู่ข้างนอกยังห่างไกลจากคำว่าสบายใจ ดวงตาของภากรเต็มไปด้วยความสงสัยที่มีเพียงหญิงสาวเท่านั้นจะให้ความกระจ่างได้

เสียงรองเท้าส้นสูงกระทบพื้นทำให้รู้ว่าเจ้าตัวกำลังเดินออกมา เจ้าของร่างสูงสูดหายใจลึกราวกับมันจะช่วยเรียกสติกลับมาได้ ขณะสมองเรียบเรียงคำพูดไม่ให้ฟังดูคุกคามหรือหมิ่นเกียรติของอีกฝ่าย ลืมไปเสียสนิทว่าคู้หมั้นของตนเองรออยู่ และตอนนี้เขาก็หายมานานจนผิดปกติ

“นี่คุณยังอยู่อีกเหรอ” พักตร์อัปสรแหงนมองคนที่สูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรด้วยสีหน้าตื่น ดวงตาโตเรียวยาวสีดำขลับฉายแววกังวล

“เราต้องหาเวลาคุยกัน”

หญิงสาวหัวเราะหึ ริมฝีปากอึมเต็มที่เคยเป็นสีชมพูตอนนี้

ซีดเซียว “ไม่มีอะไรต้องคุยกันค่ะ”

“มีสิ” เสียงทุ้มเต็มไปด้วยอำนาจ “และเป็นเรื่องสำคัญมาก”
แม้ตอนนี้จะอยู่กันเพียงสองคน แต่สายตาของภากรก็ระแวดระวังอยู่
ตลอด เพราะหากคนอื่นรู้เรื่องนี้เข้ายิ่งจะทำให้ทุกอย่างวุ่นวายไปกัน
ใหญ่

“เรื่องของเรามันจบลงตั้งแต่เข้าวันนั้นแล้ว”

“ใช่ แต่หลังจากที่คุณไป มันมีความผิดพลาดบางอย่างเกิดขึ้น
และผมยังไม่ได้บอกคุณ อาการของคุณวันนี้มันทำให้ผมคิดว่า...”

“ฉันไม่ได้ท้อง!” แพทย์อัสพรปฏิเสธเสียงแข็งและค่อนข้างดัง
จนตัวเองตกใจ หญิงสาวโล่งใจที่ไม่มีใครเดินผ่านมาพอดี แต่ยังไงก็
ไม่ปลอดภัย เพราะกำแพงมีหู ประตูมีช่อง

“ผมยังไม่ได้พูดสักคำว่าคุณ...ท้อง” คำสุดท้ายภากรลดเสียง
เบาลง

“แต่สายตาคุณบอกนี่ค่ะ”

“คุณอ่านใจคนเก่ง”

“ค่ะ แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าเรื่องที่คุณอยากคุยก็คือฉันท้องหรือเปล่า”
แพทย์อัสพรเขินหน้าอย่างทะนง “ไม่ต้องกังวลหรอกนะคะ เพราะฉัน
ไม่ได้ท้อง” หญิงสาวไม่สบตาเขาเมื่อพูดประโยคหลังราวกับกลัว
อีกฝ่ายจะจับพิรุณได้

“แต่ว่า...” ภากรยังไม่ทันได้พูดต่อ เสียงโทรศัพท์มือถือของเขา
ก็ดังขึ้น เป็นวราสินนั่นเองที่โทร. มาตาม ในจังหวะไล่เลี่ยกันก็มีคนโทร.
หาหญิงสาวเช่นกัน ต่างฝ่ายจึงต่างรับสาย

“พี่กำลังจะกลับไป”

“โทษที่ภัทร เราจะไปเดี๋ยวนี้แหละ”

เมื่อภากรได้ยินเช่นนั้น ดวงตาคมกริบก็หริ่งอย่างคาดเดา
“คุณเป็นหนึ่งในทีมงานที่จะดูแลเรื่องเรือนหอของผม?” ‘ภัทร’ ที่

หญิงสาวคุยด้วยคงหมายถึงภูมิภัทร สถาปนิกที่เขาเจอเมื่อครู

พัคตร์อัปสรถอนหายใจแทนคำตอบ โลกใบนี้คงเล็กกว่าที่เธอ
คิดหลายเท่า เธอกับชายหนุ่มถึงต้องมาพบพานกันอีกในวันนี้

การคุยคอนเซปต์ของเรือนหอและเซ็นสัญญาใช้เวลาไป
เกือบสองชั่วโมง โดยทั้งสถาปนิก มัณฑนากร และนักจัดสวนต่าง
วางแผนร่วมกัน เพื่อให้ตรงตามความต้องการของเจ้าของบ้านมาก
ที่สุด

“เดี๋ยวอีกสามวันทีผมจะลงไปดูสถานที่จริงนะครับ จะได้ปรับ
แบบให้มีความเป็นไปได้และเหมาะสมที่สุด” สถาปนิกหนุ่มบอก

ภากรพยักหน้า “ครับ ที่อยู่ตามแผนที่ที่ผมให้”

“ว่าแต่งงานไม่เร่งแน่นะครับ” วริศ นักจัดสวนหนุ่มวัยกลาง
สามสิบถามย้ำ เพราะตามปกติขั้นตอนการออกแบบจะกินเวลาหนึ่ง
ถึงสองเดือนหรือมากกว่านั้นแล้วแต่สเกลงาน ซึ่งหากเป็นงานด่วน
ค่าออกแบบก็จะไม่ใช่ตามที่ตกลงกันเมื่อครู

“ไม่เลยคะ ทุกคนทำงานเต็มที่เลยนะคะ”

“แน่นอนครับ สโลแกนของเดอะ กราวนด์คือ เราออกแบบบ้าน
ให้เหมือนบ้านของเราเอง เราคำนึงถึงคุณภาพมาเป็นทีหนึ่งอยู่แล้ว
ครับ” วริศเอ่ยเสียงหนักแน่น

“ส่วนการตกแต่งภายใน ฟ้าจะลองออกแบบคร่าวๆ ตามบริฟ
ที่คุยกันก่อนนะคะ หลังจากแบบบ้านลงตัว ฟ้าจะทำภาพจำลองการ
ตกแต่งแบบทรีดีให้ดูอีกทีคะ” มัณฑนากรสาวว่า งานของเธอเป็นขั้น
ตอนสุดท้ายของการสร้างบ้าน ตอนนี้อย่างงายละเอียดมากไม่ได้

“ขอบคุณครับ” ภากรเอ่ยเสียงเรียบ แต่เธอไม่ยอมสบตาเขา

“ขอบคุณทุกคนอีกครั้งนะคะ” วราลียิ้มอ่อนหวาน

“ยินดีครับ” ภูมิภัทรมองหญิงสาวด้วยสายตาวาดราว ซึ่งเธอ

กับเขาคงรู้สึกไม่ต่างกันนัก

“คุณฟ้าไม่สบายหรือเปล่าครับ ดูหน้าซีด” ภากรมองมณฑนา-
กรสาวและเอ่ยจู้จุด ภายนอกของพัคตรีอัปสรที่ดูนิ่งๆ นั้นในใจกำลัง
คิดอะไรอยู่บ้างนะ

“เปล่าค่ะ ฟ้าขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ ภัทร พีริศ เดี่ยวเจอ
กันที่แคนทีนนะคะ” มณฑนากรสาวบอกแล้วก็ปลีกตัวไป

ภากรมองตามร่างเพรียวระหงไปด้วยแวตาทหามายมาด เขาจะ
ต้องหาทางคุยกับหญิงสาวให้ได้ว่าเธอตั้งท้องลูกของเขาหรือเปล่า!

วริศสัมผัสได้ว่าบรรยากาศระหว่างคุยงานในห้องรับรองดู
อึมครึมชอบกมล เพียงแต่เขาไม่พูดออกมาในตอนนั้น จนกระทั่งมานั่ง
รับประทานอาหารเที่ยงที่แคนทีนกับสถาปนิกรุ่นน้อง

“วันนี้ทำไมพวกมึงดูแปลกๆ กันวะ” หนุ่มผิวเข้มวัยกลาง
สามสิบถามพลางตักข้าวขามูเข้าปาก

“โทษทีพี่ เมื่อคืนผมนอนน้อยเลยไม่ค่อยมีสมาธิ”

“อ้อ มีนา ตอนคุยกับลูกค้าเมื่อกี้ตามึงดูแดงๆ” วริศไม่ชักต่อ
เมื่อได้รับคำตอบที่สมเหตุสมผล “แล้วฟ้ามันเป็นอะไรหรือเปล่า บอก
จะมากินข้าวแต่ก็ไม่มา” นักจัดสวนหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“ผมก็ไม่แน่ใจครับ คงไม่หิวมั้ง”

“ไม่น่าใช่ มันต้องมีปัญหาอะไรแน่ๆ เพราะปกติดูเฮฮากว่านี้
ไม่เงิ่นจะได้ขายนางฟ้าสายรั้วเธอ” วริศว่าแล้วก็อดขำไม่ได้

เขายังจำวันแรกที่พัคตรีอัปสรเข้ามาทำงานที่นี้เมื่อห้าปีก่อนได้
ดี ตอนนั้นพวกหนุ่มๆ ในเดอะ กราวนด์ต่างกระซุบกระซวย เพราะมี
น้องใหม่ แถมยังสวยสดใสเข้ามาเป็นสีสันของออฟฟิศ

ใครๆ ก็คิดว่าเธอจะเป็นสาวสวยสุดเพอร์เฟกต์ตามแบบฉบับ
นางฟ้า แต่เปล่าเลย หญิงสาวเป็นกันเองสุดๆ แถมยังรั้วมากอีกด้วย

“อ้อ รู้แล้ว หรือว่ามันจะยังเฮิร์ตไม่หาย” วริศถึงบางอ้อเมื่อนึกขึ้นได้ว่าหญิงสาวเลิกกับแฟนไปเมื่อปีที่แล้ว และถึงตอนนี้ก็ยังไม่เปิดรับใครอีกเลย “แต่คนเรามันจะเฮิร์ตได้นานขนาดนั้นเลยหรอวะ” หนุ่มผิวเข้มขมวดคิ้วครุ่นคิด แม้จะยังไม่แต่งงาน แต่ก็เชื่อว่าไม่เคยมีความรัก สำหรับเขาไม่เกินหกเดือนก็ลืมได้แล้ว ไม่เคยเกินกว่านั้นสักครั้ง

“รักมากก็เจ็บมากเป็นธรรมดาแหละพี่”

“แหม มึงนี่พูดเหมือนมีประสบการณ์เลย” วริศทำหน้าที่ “เผือก”

“เปล่า ผมก็พูดไปงั้น” สถาปนิกหนุ่มหัวเราะกลบเกลื่อน

สิบห้าวันที่ต่อมา ภูมิภัทรและวริศก็มายังร้านกาแฟในสวน ญี่ปุ่นกว้างข้างตึกเดอะ กราวนด์ที่ตกแต่งโดยวริศเอง ที่นี่เป็นที่ที่พนักงานของเดอะ กราวนด์มักจะมานั่งพักผ่อนเมื่อคิดงานไม่ออก เพราะสีเขียวขจีของธรรมชาติช่วยทำให้ไอเดียบรรเจิดราวกับน้ำป่าไหลหลาก

“อ้าว ฟ่านั่งกินกาแฟอยู่มูมนั่นนี่หว่า” วริศว่าพลางพยักพยิด

“สงสัยจะไดเอต ช่วงนี้เห็นถามผมว่าดูอ้วนขึ้นไหม”

“จริงๆ มันก็ดูมีน้ำมีนวลขึ้นนะ แต่ไม่ได้อ้วนขึ้นขนาดนั้น”

“ผมก็ว่างั้น แต่ผู้หญิงก็อย่างนี้แหละพี่ น้ำหนักขึ้นนิดหน่อยก็กังวลแล้ว”

หลังได้กาแฟที่สั่งแล้ว สองหนุ่มก็เดินเข้าไปหามัณฑนากรสาวที่นั่งทอดอารมณ์มองต้นไม้ใบหญ้าอยู่ตามลำพัง

ดูเหมือนพัคตร์อัปสรจะยังมีสติอยู่ เพราะอย่างน้อยเธอก็รู้ตัวตอนที่มีคนเดินเข้าไปหา

“ฟ้า ทำไม่ไม่ไปกินข้าวกับพวกเราวะ”

“พอดีฟ้าไม่หิวนะพี่ริศ”

“ไม่หิวก็ต้องกินเร็ว เดี่ยวโรคกระเพาะถามหา” รุ่นพี่หนุ่มบอก

อย่างเป็นทางการ

วริศและภูมิภัทรนั่งลงบนม้านั่งคนละตัว หนาบข้างหญิงสาว
สถาปนิกหนุ่มเห็นแก้วเครื่องดื่มของพัคตร์อัปสรก็ทักขึ้น “ฟ้า
กินชามะนาวด้วยหรือ”

วริศมองตาม “เออ นั่นสิ เห็นบอกว่าไม่ชอบชามะนาวนี่นา”

“นี่อยากกินขึ้นมานะคะ ก็อร่อยดีนะ” หญิงสาวว่าพร้อมหยิบ
แก้วขึ้นมาดูตัวอย่างชื่นใจ มันทำให้อาการคลื่นเหียนหายไปเป็นปลิดทิ้ง
แล้วก็ทำให้สดชื่นขึ้นมาก

“ว่าแต่นั่งคิดไรอยู่คนเดียววะ”

“เรื่องงานค่ะ” สีหน้าของหญิงสาวค่อนข้างเครียด

“นั่นไง คิดอยู่แล้วว่าที่มันไม่ไปกินข้าวเพราะต้องมีปัญหาอะไร
สักอย่าง” วริศตบเข้าขาด “แต่ที่คุยกันเมื่อกี้ที่ว่าลูกค้าก็ไม่ได้เยอะนะ”

“ไม่เกี่ยวกับลูกค้าหรอกค่ะ แต่ฟ้าจะให้คนอื่นทำแทน”

“หา?!” ไม่เพียงแต่วริศที่ตกใจ แต่ภูมิภัทรก็ขมวดคิ้วอย่างแปลก
ใจเหมือนกัน

“ทำไมล่ะฟ้า มีอะไรปรึกษาพวกเราก่อน อย่าเพิ่งใจร้อน”

สถาปนิกหนุ่มมองเพื่อนร่วมงานด้วยสายตาห่วงใย

พัคตร์อัปสรลึนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก “คือ...ฟ้าตัดสินใจ
ใจแล้วว่าลาออก”

ตอนนี้ยังไม่มีใครในเดอะ กราวน์ดีรู้ว่าพัคตร์อัปสรตั้งครรรค์ แม้
เธอจะอึดท้องสามเดือนกว่าแล้ว อาจเพราะก่อนหน้านี้เธอไม่แพ้ท้อง
เลย และเป็นท้องแรกด้วย ขนาดครรรค์เลยไม่ใหญ่มาก

จริงๆ หญิงสาววางแผนไว้ว่าจะทำงานต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าท้อง
จะโตและปิดไม่ได้อีกต่อไป แต่การพบภรรยาวันนี้ก็ทำให้พัคตร์อัปสร
ตัดสินใจออกจากงานเร็วกว่าเดิม เพราะถ้าเธอบอกว่าจะไม่ทำงานนี้
ชายหนุ่มก็คงไม่ยอมง่าย ๆ และใช้สิทธิ์ความเป็นลูกค้านับปีบังคับให้เธอ

ทำต่อพร้อมทั้งจ้องจับผิดว่าเธอตั้งครรภหรือเปล่า ซึ่งนั่นจะทำให้การทำงานไม่มีความสุข เพราะงั้นลาออกไปเลยดีที่สุด!

ภากรกำลังขับรถไปส่งวราลีที่ร้านไอศกรีมของเธอซึ่งตั้ง อยู่ในห้างแห่งหนึ่งแถวสยาม หลังจากรับประทานมื่อเที่ยงด้วยกันเสร็จ ขณะรถเคลื่อนไปข้างหน้า ใจของหญิงสาวก็ทวนนึกถึงคำพูดของ ภูมิภัทรที่คุยกันในห้องรับรองตอนภากรไปเข้าห้องน้ำ ดวงตากลมโต เหม่อลอย จนกระทั่งเสียงของคู่หมั้นหนุ่มถ่มถ่มขึ้น

“คิดอะไรอยู่หรือว่าน”

“ปะ...เปล่าค่ะ” หญิงสาวส่ายหน้าหัวือ ก่อนชวนคุยเรื่องอื่น “งานก่อสร้างตึกเออร์เบิน เฮอร์เทจไปถึงไหนแล้วคะ”

“เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว แต่ก็มีปัญหาทำให้แก้เรื่อยๆ” ภากร เป็นโพรเจกต์ แมเนเจอร์ ผู้ควบคุมดูแลการก่อสร้างตึกระฟ้าแห่งหนึ่ง ที่สาทร ซึ่งจะกลายเป็นแลนด์มาร์กแห่งใหม่ในเร็วๆ นี้ ด้วยรูปทรงของ ตึกที่แปลกตาและมีความสูงถึงแปดสิบชั้น

“พีโนเน่ไม่ธรรมดาเลยนะคะรู้ไหม ได้ดูแลโพรเจกต์ใหญ่ขนาด นี้ ว่านภูมิใจแทนเลยคะ” วราลีมองเขาอย่างชื่นชม

“แต่รู้ไหมว่าตั้งแต่เซ็นสัญญารับงานนี้ พีก็นอนไม่หลับเลยสัก คืน มันรู้สึกเหมือนขาข้างนึงอยู่ในคุกแล้ว” ภากรกล่าวติดตลก แต่นั่น ไม่ใช่เรื่องเกินจริงสักนิด เพราะหากวิศวกรผู้ควบคุมงานไม่รอบคอบ ปล่อยปละละเลย ทำให้มีอุบัติเหตุร้ายแรง มีคนเสียชีวิต หรือเหตุไม่คาดฝันอื่นๆ เกิดขึ้น เขาก็อาจถูกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ วิศวกรได้ ไปจนถึงขั้นติดคุกเลยทีเดียว

“ไม่หรรอกคะ พีโนเน่เก่ง ไม่งั้นไม่ได้รับความไว้วางใจให้ดูแลงาน นี้หรรอก”

ภากรยิ้มรับคำชื่นชม นัยน์ตาของวิศวกรหนุ่มเป็นประกายมุ่ง

มัน เรื่องงานสำคัญที่สุดสำหรับเขา ดังนั้นเมื่อได้รับมอบหมายอะไรแล้ว เขาจะทุ่มสุดความสามารถ ไม่ให้ใครมาตำหนิได้

“ว่านรู้จักรุณภักดิ์มาก่อนหรือเปล่า” ชายหนุ่มตัดสินใจถามขึ้น หลังจากสงสัยมาตั้งแต่ตอนคุยกัน เพราะแววตาของวราลีกับสถาปนิกหนุ่มที่มองกันนั้นดูไม่ใช่แววตาของคนที่เป็นรู้จัก

“เอ่อ...” ดวงตากลมโตกลอกไปมาเมื่อถูกถามแบบไม่อ้อมค้อม ขณะที่ภากรรอฟังคำตอบของคุณั้นสาวอย่างใจเย็น

2

เพื่อนห้องตรงข้าม

วิศขอให้พัคตร์อัปสรคิดเรื่องการลาออกอีกครั้ง หลังจากเธอออกไปเมื่อตอนพักกลางวันว่าอึดมือกับงาน จึงอยากพักไปทำอะไรอย่างอื่นเพื่อทบทวนตัวเองว่ายังรักงานนี้หรือไม่

พัคตร์อัปสรยอมรับว่าเสียดายที่จะไม่ได้ร่วมงานกับเพื่อนและรุ่นพี่ที่รู้จักทั้งสองคน แต่เธอก็ไม่รู้จะทำงานต่อไปได้ยังไงจริงๆ ในเมื่อคนที่เธอต้องทำงานให้คือผู้ชายที่เธอไม่อยากเจอมากที่สุด!

ภากร ทีปกรณนาถ ชายหนุ่มที่เธอมีความสัมพันธ์ข้ามคืนด้วย เพราะความหุนหันไหว

เขามีคู่หมั้นแล้ว และกำลังจะแต่งงานในไม่ช้า เธอไม่ต้องการให้เรื่องนี้รบกวนจิตใจเขา อีกอย่างคือเธอตั้งใจจะไม่เรียกร้องความรับผิดชอบใดๆ อยู่แล้ว เธอสามารถดูแลลูกที่จะเกิดมาได้ด้วยตัวเอง ปีนๆ!

เสียงแตรรถด้านหลังบอกให้รู้ว่าสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเขียวแล้ว และเธอแม้แต่เหม่อลอยจึงถูกบีบแตรไล่รัวๆ

พัคตร์อัปสรขับรถมาถึงคอนโดแถวพระโขนงเกือบสองทุ่มจริงๆ ที่นี้ก็อยู่ห่างจากทองหล่อไม่มาก ถ้าขึ้นรถไฟฟ้าไปทำงานก็ใช้

เวลาไม่กินลิบนาที่ แต่ทำไปได้ในเมื่อมันทนการอย่างเธอมีอุปกรณ์ เยอะแยะ ให้หอบขึ้นรถไฟฟ้าคงไม่ไหว วันไหนที่ไม่ต้องขนส่งสัมภาระ นั้นละ หญิงสาวถึงจะใช้รถโดยสารสาธารณะ

พัคตร์อัปสรเดินเข้ามายังลิบบบีโอโงงของคนโต ก่อนจะไปเช็ค ตู้จดหมายและจ่ายค่าซักรีดประจำเดือนที่เคาน์เตอร์ จากนั้นก็กดลิฟต์ ขึ้นไปยังชั้นลิบแปด

ห้องขนาดสี่ลิบตารางเมตรของเธอตกแต่งในสไตล์มินิมัลลิสต์ วอลล์เปเปอร์ใช้โทนสีขาวและฟ้าซึ่งเป็นสีโปรด ส่วนเฟอร์นิเจอร์แต่ละ ชิ้นนั้นพัคตร์อัปสรเลือกสีอ่อนอย่างสีครีมและสีชมพูที่ให้ความรู้สึก อบอุ่น ผั่งแขวนภาพวาดสีน้ำเพื่อไม่ให้ดูโล่งเกินไปนัก และแน่นอน ว่าทุกตารางนิ้วเป็นฝีมือการออกแบบตกแต่งของเธอเอง

มันทนการสาววางกระเป๋าถือลงบนโต๊ะรับแขก ก่อนทิ้งตัวนั่ง ลงบนโซฟาเบดอย่างผ่อนคลาย สูดกลิ่นกุหลาบหอมอ่อนๆ ที่ลอยอวด อยู่ภายในห้องอย่างสดชื่น หลังจากเมื่อยล้ากับงานและการจราจรมา ทั้งวัน

ดวงตาโตเรียวพลันฉายแววกังวลเมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้ มือบางเลื่อนมากุมท้องตัวเองและลูบเบาๆ เธอควรจะมีมัดระวังมากกว่านี้เวลานั่งหรือเดิน เพราะอาจกระทบกระเทือนถึงลูกได้

พัคตร์อัปสรไม่คุ้นชินกับชีวิตการเป็นแม่เลยจริงๆ แม้จะผ่านมา สามเดือนกว่าแล้วหลังจากรู้ว่าตนเองตั้งครรภ์ แต่บางทีก็ยังผล่อทำ อะไรแบบเดิม

ยังมีอีกหลายเรื่องที่ต้องปรับตัวและเรียนรู้ แก้วเดือนเหมือน เป็นระยะเวลาของการเตรียมพร้อม บททดสอบของจริงจะเกิดขึ้นหลังจากลูกคลอดออกมา นั่นก็คือไม่ถึงหกเดือนต่อจากนี้

แปลกดีเหมือนกันที่ก่อนหน้านี้เธอแทบไม่มีอาการแพ้ท้องเลย เพิ่งมาเริ่มเป็นสองสามวันก่อนหน้านี้ ก่อนจะได้พบกับภากรอีกครั้ง

ราวกับลูกน้อยต้องการประกาศให้พ่อของเธอรู้ว่า มีตัวตน แต่เธอยืนยัน
คำเดิมว่า ยังไงก็ไม่ต้องการให้อีกฝ่ายรู้เรื่องนี้

เขามีชีวิตของเขา เธอก็มีชีวิตของเธอ ต่างคนต่างเดินคนละ
เส้นทาง เรื่องของเขาและเธอจบลงอย่างสิ้นเชิงแล้วตั้งแต่เข้าวันนั้น!

เสียงเรียกเข้าจากสมาร์ตโฟนทำให้พัคตร์อัปสรหลุดจากภวังค์
หญิงสาวเห็นชื่อบนหน้าจอก็กดรับด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง

“ว่าไง”

“ถึงห้องยังแห้ง”

เสียงจากปลายสายคือ นายแพทย์ปรเมธ ต้นตีสุริยะกิจ ผู้เป็น
เพื่อนสนิทที่สุดของเธอ และเขาก็เป็นคนเดียวที่เรียกเธอว่า ‘แห้ง’
เพราะตอนเด็กๆ พักตร์อัปสรตัวผอมเหมือนไม้เสียบลูกชิ้น หัวโตๆ
เหมือนถั่ววงอก แต่ใครจะไปคิดล่ะว่าโตขึ้นมาเธอจะสวยสะพรั่ง สมกับ
ชื่อพัคตร์อัปสรที่หมายถึงผู้มีใบหน้าดุจนางฟ้า

“ถึงแล้ว” หญิงสาวตอบโดยยังเอนหลังในท่าสบายที่สุด

“วันนี้ทำน้ำพริกกะปิของโปรดแก มากินด้วยกันไหม” ชายหนุ่ม
เอ่ยชวนน้ำเสียงกระตือรือร้น

ห้องที่เธอพักอยู่ตอนนี้จริงๆ เป็นห้องที่ครอบครัวปรเมธซื้อไว้
เพื่อลงทุน แต่เขาก็ให้เธอเช่าราคาพิเศษในฐานะเพื่อนสนิท ไม่เช่นนั้น
พัคตร์อัปสรก็คงไม่ได้อยู่ในห้องใหญ่และดีขนาดนี้

“ใครจะปฏิเสธให้โง่ล่ะ หัวจมนจะกินควายได้ทั้งฝูงแล้วเนี่ย!”
หญิงสาวหัวเราะเสียงใส

“ไอบ้า! พุดไรน่าเกลียด ไม่มีความเป็นกุลสตรี”

พัคตร์อัปสรแอบขำ นี่ถ้าไม่รู้จักกันมานาน เธอคงคิดว่าปรเมธ
เป็นเกย์ เพราะเจ้าตัวทั้งปากร้าย ช่างจิกกัด แถมยังไม่เคยมีแฟน
สักคน

หลังวางสายจากฝ่ายนั้น มัณฑนากรสาวก็ลุกขึ้นจากโซฟาเบด

เดินเข้าไปในห้องนอน เปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดและกางเกงยีนขาสั้นสบายๆ หยิบที่หนีบผมมาเกล้าขึ้นแบบลวกๆ เผยให้เห็นต้นคอยาวระหงชวนมอง จากนั้นก็ไปยังห้องครัว เปิดตู้เย็นหยิบองุ่นดำไร้เมล็ดที่ลูกค้าให้มาและใส่กรอกหมุกรมควันที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อ เพื่อจะไปสมทบเป็นมือเย็น

ปกติแล้วหากว่างตรงกัน เธอกับปรเมธก็มักจะรับประทานอาหารเช้าด้วยกันประจำที่ห้องของเขา ปกติหมอมดมจะเป็นคนทำอาหาร ส่วนเธอทำเป็นแค่มามาและใช้ต้มเท่านั้น

ร่างเพรียวระหงมาถึงหน้าห้องของแพทย์หนุ่มโดยใช้เวลาไม่นาน ยกมือเรียกขึ้นเคาะประตูเบาๆ

“เปิดเลย ไม่ได้ล็อก” เสียงตอบรับดังมาจากข้างใน

เมื่อหญิงสาวเปิดประตูเข้าไปก็พบว่า มีอาหารเรียงรายอยู่บนโต๊ะรับแขกในห้องนั่งเล่นแล้ว ทั้งแกงเขียวหวาน หมูทอดกระเทียม และผักลวก แต่ละจานห่อแรปก้อนอาหารไว้เรียบร้อยเพื่อคงความสะอาดสมกับเป็นคนหมอม

“รู้ได้ไงว่าเป็นฉัน เกิดเป็นใจรมาปล้นทำไม” พักตร์อัปสรแซวพลางเอาของกินไปวางสมทบ

“ไม่กลัวเว้ย เพราะไม่มีอะไรให้มันปล้นหรอก” เจ้าของห้องทำหน้ากวน

“ปล้นสาวทไ้!”

“ไม่กลัว”

“ยะ! ขอให้โดนจริงๆ” เธอแข่ง ก้อนพริกพเปิดไปยังถุงใส่กรอกที่วางอยู่ข้างซามองุ่นดำ “เดี๋ยวเอาใส่กรอกไปเวฟด้วย”

“ขนาดเวฟยังไม่ยอมทำเอง เชื่อแล้วว่าสกิลทำอาหารต่ำจริงๆ” คนที่อยู่ในชุดผ้ากันเปื้อนสีขาวส่ายหน้าไปมาแบบอสนใจเกินจริง

ปรเมธสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ถ้ายืนเทียบกัน เธอ

ก็สูงเลยหน้าอกเขามานิดเดียวเท่านั้น

ชายหนุ่มเป็นคนผิวขาว ขาวกว่าเธอด้วยซ้ำ ถ้าถามว่าหล่อไหม แพกซ์อัสปรก็ตอบตามตรงว่ามาก ไม่ว่าจะป็นคิ้วเข้ม ตาเรียวยาว จมูกโด่ง ริมฝีปากบางสีชมพู ดูๆ ไปแล้วก็เหมือนดาราทะเลที่สาวๆ กรีดกัน แต่เธอก็ไม่เคยชมปรเมธตรงๆ ลักที่ เพราะแค่นี้มันก็หลงตัวเองมากพอแล้ว

แพทย์หนุ่มเพิ่งกลับมาประจำที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ ได้หกเดือน หลังจากไปทำงานใช้ทุนที่ต่างจังหวัดมาสามปี และตอนนี้ก็กำลังเรียนต่อเฉพาะทางด้านศัลยศาสตร์ ซึ่งต้องใช้เวลาห้าปีถึงจะได้เป็นศัลยแพทย์ตกแต่งเต็มตัวตามที่ตั้งใจไว้

ปรเมธบอกว่าถ้าเรียนจบเมื่อไรจะทำงานให้เธอฟรี ดูสิว่ามันกววนแค่ไหน เธอมีเยอะอยู่แล้ว จะไปทำให้เจ็บตัวทำไมล่ะ

“แล้วไหนน้ำพริกกะปิ” คนชอบเมนูนี้ถามเมื่อไม่เห็นว่ามันอยู่บนโต๊ะ

“ยังไม่ทำ” แพทย์หนุ่มตอบห้วนๆ

“เฮ้ย”

“ทำไมไม่นานหรอกน่า เตรียมของไว้หมดแล้ว”

“เร็วเลย เจ้าแม่หิว” แพกซ์อัสปรบอกพร้อมเดินไปนั่งรอบบนโซฟาหน้าทีวีของเธอคือรอกิน และกินๆ เท่านั้น เธอเคยอาสาช่วยแล้ว แต่ปรเมธบอกว่าอย่าเลยดีกว่า เพราะยังมีเธอช่วย ยิ่งเสียเวลากว่าเดิม เพราะแค่กะเพรากับโหระพา แพกซ์อัสปรยังแยกไม่ออก

“รอแป็บ”

ใบหน้าขาวที่ขึ้นด้วยเหงื่อระบายยิ้ม เวลายิ้มตาของปรเมธจะเป็นสระฉิ ดูน่ารักจนละลายจนมีคนแอบถ่ายรูปไปโพสต์ในทวิตเตอร์พร้อมติดแฮชแท็ก ‘หมอล้อบอกต่อด้วย’ ไม่พอแค่นั้น มีช่องทีวีเคยมาติดต่อปรเมธไปแสดงละครด้วย แต่เจ้าตัวปฏิเสธ เพราะไม่ถนัดเรื่อง

การแสดง

คงมีเธอคนเดียวลละมั่งที่ไม่เคยหลงเสน่ห์ของปรเมธเลย เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยอนุบาล เห็นหน้ากันจนชินและคุ้นสยใจคอกันหมดแล้ว

ภากรส่งกุญแจให้คนขับรถนำรถไปจอดในโรงรถ ส่วนตัว
เขาก้าวขึ้นบันไดमुखหน้าบ้าน เข้าไปในบ้านหลังงามของตระกูลที่ปกครองธนาคาร ซึ่งเป็นเจ้าของธุรกิจสิ่งพิมพ์รายใหญ่ของประเทศไทย และตอนนี้ยังมีช่องทีวีดิจิทัลเป็นของตัวเองอีกด้วย

จังหวะก้าวเดินที่มั่นคงของคนร่างสูงโปร่งบงบอกบุคลิกที่เป็นคนหนักแน่น ภากรเดินผ่านห้องโถง ก่อนจะแวะไปยังห้องนั่งเล่นที่เวลานี้พ่อแม่ของเขามักจะนั่งดูทีวีอยู่ด้วยกัน

“สวัสดีครับคุณพ่อ คุณแม่” ภากรยกมือไหว้พวกท่าน

หากเป็นเมื่อก่อน พ่อกับแม่คงไม่มีเวลาว่างแบบนี้ แต่หลังจากวางมือให้ภานูรุจ น้องชายที่อายุน้อยกว่าเขาห้าปีดูแลธุรกิจแทน พวกท่านก็มีเวลาผ่อนคลายมากกว่าเดิม

คนทั่วไปมักรู้จักภานูรุจมากกว่าภากร เพราะรายนั้นปรากฏตัวตามสื่อบ่อยๆ ในฐานะนักธุรกิจหนุ่มไฟแรง ไม่เหมือนพวกวิศวกรอย่างเขาที่ชอบขลุกตัวอยู่ตามไซต์งาน

“เป็นไงบ้างลูก” อุษาเอ่ยถามลูกชายด้วยน้ำเสียงอารี

“ที่ไซต์เจอปัญหานิดหน่อยครับคุณแม่ แต่ก็แก้กันจบแล้ว”
แววตาของชายหนุ่มอ่อนล้า อยากพักผ่อนเต็มที่

“แล้วเรื่องออกแบบเรือนหอละ ไปคุยกับสถาปนิกมาหรือยัง”
นั่นคือเรื่องที่ท่านอยากรู้มากกว่า

ภากรและวราลีหมั่นกันอย่างเป็นทางการไว้เมื่อห้าปีก่อน และปีหน้าทั้งสองจะต้องแต่งงานกันตามที่ครอบครัววางแผน

พ่อแม่เร่งรัดให้เขากับเธอรีบวางแผนเรื่องเรือนหอมาตั้งแต่สองเดือนที่แล้ว เพราะกลัวจะสร้างเสร็จไม่ทันงานแต่ง แต่ภากรและวราสีก็ขอเลื่อนมาเรื่อยๆ จนพวกท่านไม่ยอมให้ผัดผ่อนอีกต่อไป แคมยังต้องการหลักฐานว่าไปคุยกับสถาปนิกมาแล้วจริงๆ วันนี้เขาและหญิงสาวจึงต้องไปที่บริษัทเดอะ กราวนด์นั่นเอง

“ไปมาแล้วครับ” ภากรตอบเสียงเนือย

“เป็นยังไงบ้าง” อาทิตย์ผู้เป็นพ่อถามขึ้น

“ก็เรียบร้อยดีครับ นี่ครับสำเนารายละเอียดสัญญา” เขาเดินเข้าไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันและยื่นซองสีน้ำตาลให้

เมื่อพ่อกับแม่เปิดดูก็ยิ้มอย่างพึงพอใจ

“อ้อ เสาร์นี้คุณพ่อคุณแม่ว่างไหมครับ ผมอยากพาไปทานข้าวนอกบ้าน”

“แม่หูผาดหรือเปล่าเนี่ย พาไปเนื่องในโอกาสอะไรจ๊ะ” หญิงวัยกลางคนหรือตามองลูกชายที่ปกติแทบไม่ค่อยถามแบบนี้ เพราะตั้งแต่ทำงานภากรก็ไม่ค่อยมีเวลาไปไหนมาไหนกับเธอและสามีนัก

“รีบรับปากลูกไปเถอะคุณ นานๆ จะมีเวลาให้เราที่” อาทิตย์เห็นวราสี

“จ้ะไปก็ไป”

“คุณพ่อล่ะครับ”

“อ้อ แม่แกไป พ่อก็ต้องไปสิ แล้วนี่จะชวนเนสด้วยหรือเปล่า” ท่านหมายถึงลูกชายคนเล็ก

“ไม่ครับ พอดีน้องวานก็จะชวนคุณพ่อคุณแม่ไปด้วยเหมือนกัน” เรื่องนี้ไม่ค่อยเกี่ยวกับภานุรุจเท่าไร ถ้าฝ่ายนั้นไปก็จะต้องอึดอัดเปล่าๆ

“อ้อ เป็นการกินข้าวระหว่งว่าที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวกับพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายนี่เอง” อุษายิ้มปลื้ม อีกไม่นานลูกชายคนโตของเธอก็จะเป็นฝั่งเป็นฝา แล้วเธอก็จะได้อุ้มหลานเหมือนเพื่อนฯ สักที

“รู้ไหมว่าแม่เราเขาอยากให้เห็นกับหนูว่าวันนี้ฟุ้งนี้เลยด้วยซ้ำ บอกว่าปีหน้าจะไป พ่อก็เห็นด้วยนะ ไม่เลื่อนเข้ามาให้เร็วกว่านี้ล่ะ” ชายวัยกลางคนเอ่ยพลางมองภรรยาด้วยสายตารักใคร่

“โอ้ เรือนหอยังไม่เป็นรูปเป็นร่างเลยครับ” ภรรยาอ้างไปอย่างนั้น เพราะระหว่างทางไปส่งวราลีที่ร้านไอศกรีมของเธอ เขากับหญิงสาวตัดสินใจเปิดอกคุยกัน จนได้รู้ว่าต่างคนต่างก็มี ‘ความลับ’ บางอย่างเก็บไว้ ซึ่งความลับที่ว่า เป็นเหตุผลที่ทำให้เขากับวราลีแต่งงานกันไม่ได้

“ถ้าเสร็จไม่ทันจริงๆ ก็อยู่บ้านเราไปก่อนก็ได้ บ้านเสร็จค่อยย้าย” อุษาคิดว่านั่นไม่เป็นปัญหาสักนิด

ภรรยาถอนหายใจอย่างอึดอัด ยิ่งพ่อแม่ตั้งความหวังไว้สูง ยิ่งทำให้เขาลำบากใจ “ผมขอคุยกับน้องว่าอีกทีแล้วกันครับ เรื่องนี้ตัดสินใจคนเดียวไม่ได้ อีกอย่างงานที่ผมคุมอยู่ก็ยังไม่เสร็จเรียบร้อยดี ถ้าต้องเตรียมงานแต่งไปด้วย ผมคิดว่าอาจจะไม่สะดวก”

“ว่าไปลูกก็มีเหตุผล” ผู้เป็นพ่อพยักหน้า

“จ้ะก็ตามใจ ขอแค่แต่งแล้วรีบมีหลานให้แม่ก็พอ” หญิงวัยกลางคนบอกด้วยแววตาคาดหวัง

ภรรยาคุยกับพวกท่านต่ออีกพักหนึ่ง จนเริ่มรู้สึกง่วงจึงบอก “ผมขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะครับ”

อุษาพยักหน้ารับรู้และเอ่ยเสียงอารี “ไปเถอะลูก เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว”

ชายหนุ่มระบายลมหายใจยาวหลังเดินออกมาจากห้องนั่งเล่น วันเสาร์ที่จะถึงนี้ได้แต่หวังว่าทุกอย่างจะผ่านพ้นไปด้วยดี

3

พิรุณ

พัทธร้อปสรนั่งรอน้ำพิริกะปิพลางลุ่นอาการตัวเองว่าจะแสดงพิรุณออกมาให้ปรเมธเห็นหรือเปล่า เพราะเธอไปอ่านมาว่าผู้หญิงแพ้ท้องบางคนเมื่อได้กลิ่นอาหารที่เคยชอบแล้วกลับคลื่นไส้ก็มี หรือบางคนอยู่ๆ ก็เปลี่ยนมารับประทานอาหารที่ไม่เคยรับประทานมาก่อนในชีวิตซะงั้น

เมื่อครู่เธอแอบดมอาหารบนโต๊ะหมดแล้ว ซึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ยังคงกังวลไม่ได้ เพราะตัวเธอเพิ่งมีอาการแพ้ท้องแบบที่สอง นั่นคือวันนี้ตอนเที่ยงอยู่ๆ ก็ไม่หิวข้าว แต่นึกอยากดื่มชามะนาวที่ไม่เคยชอบขึ้นมาเฉยๆ เธอรู้สึกเหมือนมีรสชาติเปรี้ยวอมหวานติดอยู่ที่ปลายลิ้น และกระหายอยู่ตลอดถ้าไม่ได้ดื่มมัน จนถึงตอนนี้ก็ยังนึกอยากดื่มอยู่เลย ร่างกายของคนท้องนี่น่าแปลกจริงๆ

เสียงเตือนข้อความเข้าจากสมาร์ตโฟนที่ตั้งขึ้นทำให้ความคิดของพัทธร้อปสรหยุดลง มือเรียวเอื้อมไปหยิบเครื่องมือสื่อสารมาดูก็พบว่า เป็นข้อความที่มาจากกรู๊ปไลน์ ‘ดรีมทีม ออฟ เดอะ กราวนด์’ ซึ่งมีเธอ ภูมิกัทธ และวริศอยู่ในนั้น

Phumphet : มีเรื่องมาแจ้งทุกคนครับ

Ris the gardener : ว่าไง

* Fah * the ground : ว่า?

ข้อความของวิศปราชญ์บนหน้าจอแทบจะพร้อมกันกับเธอ

Phumphet : คุณว่านกับคุณไนน์ขอยกเลิกงานออกแบบเว็บไซต์
ครับ

คิวเรียวของพัคตร์อัปสรแทบจะชนกันเมื่ออ่านจบ วิศก็คัง
เหมือนกัน

* Fah * the ground : หืม????

Ris the gardener : หา!!! พุดเล่นพุดจริงวะ *O*

ไม่แปลกที่เธอกับนักจัดสวนหนุ่มจะสงสัย ก็เล่นมาออกแบบ
ไม่มีปี่ขลุ่ยอย่างนี้

Phumphet : จริงครับ คุณว่านเพิ่งโทร. หาผมเมื่อคืนเอง บอก
ว่าเธอกับคุณไนน์จะไม่แต่งงานกันแล้ว

Ris the gardener : เฮ้ย ไรวะ แล้วเรื่องสัญญาละ

* Fah * the ground : ฟ้ำว่าเขาจะไม่แคร์นะพีริศ คุณามสกุล
ลี

Ris the gardener : เออวะ นี่ลืมนี่ไปเลยว่าคุณไนน์เป็นทายาท
หนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ งั้นเงินค่าผิดสัญญาคงไม่ระคายชนหน้าแข้ง
หรอก

* Fah * the ground : เขาบอกใหม่ว่าทำไม?

นั่นเป็นสิ่งที่พัคตร์อัปสรอยากรู้มากที่สุด หวังว่าในเหตุผลนั้นคงไม่มีเธอเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยหรอกนะ ในเมื่อเธอยืนยันกับภากรไปแล้วว่าไม่ได้ทำเอง

และถึงตอนนี้จะรู้ว่าเขาเป็นทายาทของตระกูลที่ร่ำรวยมหาศาล เธอก็ไม่คิดจะเรียกร้องความรับผิดชอบใดๆ จากชายหนุ่มแม้แต่น้อย ตามที่ได้ตั้งปณิธานเอาไว้ตั้งแต่วันที่รู้ตัวว่าตั้งครรรพ์

ลูกของเธอ เธอดูแลเองได้

Ris the gardener : เจียบ หายไปไหนของมัน

วิศตถามหลังภูมิภัทรหายไประมาณสามนาที่ ไม่นานต่อจากนั้นเจ้าตัวก็ตอบมา

Phumphat : โทษที่พี่ ผมซั้บรถอยู่

Ris the gardener : แกแน่ใจใช่ไหมว่าเขาจะยกเลิกจริงๆ ไม่ใช่ว่าทะเลาะกันเฉยๆเพราะงอนกันนะ ผู้หญิงเวลางอนชอบบอู่ว่าจะเลิก แต่พอหายโกรธก็กลับมาหวานกันเหมือนเดิม

Phumphat : แน่ใจพี่ ผมถามแล้วถามอีก คุณว่านกับบอกว่าจะไม่มีการแต่งงานจริงๆ แต่รายละเอียดลึกๆ ผมก็ไม่รู้หรอกว่าทำไม

Ris the gardener : เออ อยากรู้ว่ะ พู้งนี้หนังสือพิมพ์เดอะ ซัน นิวส์จะมีข่าวนี้ใหมวะ

* Fah * the ground : ทุกคน ฟ่ากินข้าวก่อนนะ เดียวมาตามอ่านคะ

พัคตร์อัปสรพิมพ์ข้อความไป เมื่อเห็นปรเมธเดินออกมาจากห้องครัว

“มาแล้ว น้ำพริกกะปิที่อร่อยที่สุดในจักรวาล” แพทย์หนุ่มบอก
อย่างภูมิใจนำเสนอ แก้มของเจ้าตัวเป็นสีระเรื่อจากการวิ่งวุ่นอยู่ในครัว
ทำอาหารหลายอย่าง แต่แวตตายังเต็มไปด้วยความสุข

“ทำนานจริง” หญิงสาวแก้งบ่น

“ก็ไม่ได้รอไม่ใช่หรือ”

“ใครบอก”

“เห็นนั่งเล่นมือถืออยู่ คู่กับใคร” คนถามเลิกคิ้วเข้มขึ้น ดวงตา
เรียวยาวสีน้ำตาลเปล่งแสงวิบวับอย่างสอดรู้สอดเห็น “แฟนใหม่?”
ปรเมธถามพร้อมกำบังด้วยน้ำพริกกะปิบนโต๊ะรับแขก และนั่งลงบน
โซฟาอีกตัว

“เปล่า พี่รักกับภัทร” พักตร์อัปสรเหลือบมองถ้วยของโปรด ไม่รู้
ทำไมถึงต้องพูดไปกลั่นหายใจไปโดยอัตโนมัติ

“เรื่องงานอะดิ”

“ใช่ แต่ตอนนี้เรื่องงานเอาไว้ก่อน หิวมากแล้วเนี่ย” หญิงสาว
วางสมาร์ตโฟนไว้ข้างตัวพร้อมกับปิดเสียงเตือนเพื่อไม่ให้รบกวนการ
รับประทานอาหาร

“เป็นไร คัดจมูกหรือ” คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นท่าทาง
แปลกๆ ของเพื่อน

“เปล่า!”

“แล้วทำไมต้องพูดเสียงขึ้นจมูก แถมยังเสียงสูงด้วย!” ดวงตา
แวววาวของปรเมธเหมือนตำรวจที่กำลังจับผิดผู้ร้ายยังงัยงัยงั้น

“นี่ ไอ้ปุ่น แกลื้มได้กรอก!” พักตร์อัปสรเบี่ยงเบนความสนใจ
ของอีกฝ่าย

“เออ จริงด้วย เดียวไปเอาก่อน” เจ้าของร่างสูงลุกขึ้นแล้วก้าว
เร็วๆ เข้าไปในครัว

หญิงสาวได้โอกาสลองก้มลงไปสูดกลิ่นน้ำพริกกะปิที่วางอยู่ตรง

หน้า หากเกิดอาการคลื่นเหียนขึ้นมาจะได้ถอนทัพกลับห้องทันที และ
รู้ตัวไว้ว่า ระหว่างตั้งครรภ์ถ้าไม่ยากให้ปรเมธสงสัยก็ต้องห้าม
รับประทานน้ำพริกกะปิกับเขา แต่คนอย่างปรเมธหลงง่ายเสียที่ไหน
สายตาของชายหนุ่มเมื่อครู่ยังทำให้เธอเย็นสันหลังวาบอยู่เลย

ที่ปรเมธลุกไปในครีวนี้ไม่ใช่ว่าลิ้มประเด็นที่ค้างอยู่นะ เดียวกลับ
มามันต้องมาถามต่อแน่ แต่พัคตร์อัปสรรเสียอย่าง ไม่มีทางเสียท่าง่าย ๆ
หรอก

เธอดมกลิ่นน้ำพริกกะปิโดยเริ่มสูดหายใจเข้าสั้นๆ และหยุด
ก่อนจะสูดยาวกว่าเดิม แล้วก็หยุด ดูการตอบสนองของร่างกาย

ริมฝีปากอิมส์ชิมพู่แย้มยิ้ม ดวงตาโตเร็ววิสัยดำขลับเป็นประกาย
พริบพราว เสียใจด้วยนะที่ปรเมธจะไม่พบพิรุณใดๆ ในวันนี้ เพราะหลัง
ดมน้ำพริกกะปิ ผลปรากฏว่า...ไม่พะอืดพะอมเลยแม้แต่น้อย

ระหว่างรอปรเมธ พักตร์อัปสรรก็เปิดหม้อหุงข้าว ตักข้าวใส่จาน
ของเขาและเธอ เดี่ยวไ้หม้อปากเสียจะหาว่าไม่ช่วยทำอะไรเลย

“หวังว่าจะไม่ลิ้มอะไรอีกนะ” แพทย์หนุ่มเดินออกมาพร้อมจาน
ใส่กรอก

ทันทีที่ได้กลิ่นของมัน พักตร์อัปสรรก็รู้สึกมวนท้อง พะอืดพะอม
ขึ้นมาเฉยๆ บางอย่างก่อตัวขึ้นในช่องท้องของเธอและมันก็แล่นขึ้นมา
จุกในลำคอ วินาทีนั้นเจ้าของร่างเปรี้ยวระเหิงรีบลุกขึ้น สาวเท้าตรงไป
ยังห้องน้ำในห้องนอนของปรเมธ ชายหนุ่มรีบตามเข้าไปติดๆ ด้วย
ความห่วงใย

เมื่อถึงหน้าอ่างล้างหน้า พักตร์อัปสรรก็อาเจียนออกมาแทบหมด
ไส้หมดพุงโดยมีเพื่อนสนิทช่วยลูบหลัง

หญิงสาวเปิดน้ำทำความสะอาดและวกน้ำมาล้างหน้าล้างปาก
หอบหายใจถี่ราวกับคนเพิ่งออกกำลังกายเสร็จ ไม่คิดเลยว่าแค่อาเจียน
จะเสียพลังไปมากขนาดนี้

“ไอเคหรือเปล่านั้น ไปหาหมอใหม่” พรเมธยังคงลูบหลังเธอ บ่อยๆ โดยไม่มีท่าทีรังเกียจ

“ไอเค”

“แน่ใจนะ ดูอาการหนักมากเลย ยิ่งกับคนแพ้ท้อง”

พัทตร์อัปสรรู้ว่าเขาก็แค่ปากไวไปอย่างนั้น แต่สิ่งที่ชายหนุ่มทัก ก็ถึงกับทำให้หน้าของเธอที่ช็อคอยู่แล้วเหือดสีลงไปอีกตามประสาคนมี ชนกติดหลัง

“จะบ้าหรือ” หญิงสาวเอ็ดกมลเปลี่ยน

“เออ ก็บ้านะสิ แก่ไม่มีแพนจะท้องได้ไง” คนพุดยิ้มทะเล้น

“สงสัยไปกินอะไรไม่สะอาดมาตอนเที่ยงมั้ง เพิ่งออกฤทธิ์”

พัทตร์อัปสรหาข้ออ้าง ทั้งที่ตอนเที่ยงไม่ได้กินเลยต่างหาก

หญิงสาวยื่นนิ่งๆ ครู่หนึ่ง เมื่อแน่ใจว่าตัวเองจะไม่อาเจียนอีก แล้วจึงเดินออกจากห้องน้ำ แต่ยังไม่ออกไปนอกห้องนอน เพราะคิดว่า ต้องเป็นไส้กรอกเฮงชวยนั่นแน่ๆ ที่ทำให้เธอคลื่นไส้ขึ้นมาอย่างฉับพลัน

อุตุสำหรับบายใจแล้วเสีย แต่ใครจะคิดล่ะว่าสิ่งที่มองข้ามไปจะมีผลกับตัวเอง

“รู้สึกเหนื่อยผิดปกติหรือเปล่า” พรเมธที่เดินตามกันมาเริ่มซัก อากา

“ไม่นะ” หญิงสาวส่ายหน้า

“แต่หน้าซีดมาก”

“ก็คนเพิ่งอ้วกเสร็จนี่นา ไม่ใช่เพิ่งลงจากรันเวย์”

“เตียงได้แบบนี้ก็หายห่วงแล้วละ” แพทย์หนุ่มยกมือขึ้นมากอด ออกและหัวเราะเบาๆ “งั้นไปกินข้าวกันเถอะ”

“เดี๋ยวฉันขออาคลับไปกินที่ห้องได้ไหม”

“อ้าว ทำไมละ กะว่าจะกินไปคุยไปพอดี” พรเมธทำหน้ามิดหวัง

“ไว้คุยกันเมื่อไหร่ก็ได้না ทำเหมือนอยู่ไกลกันเลย หรือถ้าอยาก

คุยมากก็วิตีโอดคอลเอา”

“แล้วทำไมไม่กินที่นี้ด้วยกัน”

“เพิ่งอ้วกไป ยังไม่หิวอะ คงอีกสักชั่วโมงถึงจะกินลง” หญิงสาวภาวนาให้เพื่อนหนุ่มปล่อยเธอไปโดยดี

อีกฝ่ายถอนหายใจเบาๆ “อืมๆ ตามใจ เดี่ยวจะแบ่งใส่ทัพเปอริแวร์ให้ รอแป็บ”

“เดี๋ยวฉันรอในนี้นะ อยากรอจนหลังสักห้านาที” ว่าแล้วก็ขึ้นไปนอนบนเตียงนุ่มโดยไม่ขออนุญาตเจ้าของ เพราะถ้าออกไปได้กลิ่นได้กรอกก็คงจะอ้วกออกมาอีก

“ถ้าไม่ใช่เพื่อนกันจะคิดว่าอ่อยนะเนี่ย” ประเมธมองด้วยสายตาวิบวับและยิ้มชั่วร้าย

“ทะเลี่ง! ฉันไม่อ่อยแก่ให้เสียเวลาหรอก ถ้าอยากได้ก็จะปล้ำเลย” พักตร์อัปสรทำสายตาที่หนักกลับ ถ้าไม่สนิทกันมาแต่เด็ก เธอจะไม่มีทางเล่นมุกนี้ด้วยเด็ดขาด เพราะสุ่มเสี่ยงเกินไป แต่นี้เป็นประเมธ เธอรู้ว่าเขาจะไม่คิดเกินเลยแน่นอน

“แกนี่มัน...” มุกนี้ทำเอาเขาไปไม่เป็น

“ทำไมยะ”

“อย่าไปพูดกับใครแบบนี้ละเว้ย มันอันตราย” ประเมธเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“แล้วจะซีเรียสขึ้นมาทำไมเนี่ย เวลาอยู่กับคนอื่นฉันไม่ได้เป็นเหมือนตอนอยู่กับแกสักหน่อย ไปๆ รีบไปหอกับข้าวให้ฉันเลย”

พักตร์อัปสรโบกมือไล่ตัดบท อีกฝ่ายจึงยอมออกจากห้องนอนไป

พักตร์อัปสรมาถึงที่ทำงานตอนสิบโมงเช้า หญิงสาวจอดรถไว้ได้ร่วมไม้บริเวณลานกว้างหน้าตึก ก่อนเดินเข้าออฟฟิศพร้อม

กระเป๋าสะพายและสัมภาระต่างๆ

จนถึงตอนนี้หน้าท้องของเธอก็ยังคงแบนราบ เสื้อผ้าและกางเกงที่เคยใส่ก็ยังไม่ใส่ซ้ำได้ แต่พัคตรีอัปสรกำลังจะเริ่มงดใส่เสื้อเปิดไหล่ โข่วเอวและสกินนี่ยีนส์รัดๆ แบบที่ใส่ประจำแล้ว เพราะคงไม่ดีต่อลูกในท้องนัก

“หวัดดีจ้า” มัณฑนากรสาวทักทายเพื่อนร่วมงานระหว่างเดินขึ้นบันไดไปชั้นสาม

ที่เดอะ กราวนด์มีเวลาเข้าออกงานที่ค่อนข้างยืดหยุ่น เพราะงานของที่นี่ไม่ใช่แค่ทำในเวลางานอย่างเดียว บางครั้งหากติดพันก็ทำกันจนดึก หรือไม่ก็หอบกลับไปทำที่บ้านจนได้รุ่งก็มี ดังนั้นทุกคนจึงเข้าออกงานได้ตามความเหมาะสม ขอแค่งานเสร็จเรียบร้อยก็พอ

พื้นที่ทำงานของเดอะ กราวนด์เป็นลักษณะของโคเวิร์กิงสเปซ ที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน ซึ่งไม่ได้แบ่งห้องทำงานของใครของมัน แต่เป็นพื้นที่ส่วนรวม ใครอยากนั่งทำงานที่ไหนก็นั่ง โดยมีพื้นที่จัดไว้ให้ในบรรยากาศสบายๆ เพื่อเอื้อต่อความคิดสร้างสรรค์ มีทั้งโต๊ะเก้าอี้ วาย-ฟาย เครื่องดื่ม ขนมขบเคี้ยวพร้อมสรรพ แต่ถ้าเป็นงานที่ต้องใช้โต๊ะเขียนแบบหรือใช้อุปกรณ์ขนาดใหญ่ที่ไม่สะดวกต่อการขนย้ายก็จะมีอีกห้องให้โดยเฉพาะที่ชั้นหนึ่ง

แต่ละวันพัคตรีอัปสรเปลี่ยนที่นั่งไปเรื่อยๆ เพื่อความไม่ซ้ำซากจำเจ แต่หลังจากเคลียร์งานที่ค้างคาเสร็จ เธอก็คงไม่ได้มาที่นี่อีกแล้ว

มัณฑนากรสาวกลับไปใคร่ครวญเรื่องการลาออกอีกครั้งตามที่วริศและภูมิกัทรขอร้อง และวันนี้เธอก็มีคำตอบที่ชัดเจนให้แก่สองคนนั้น ซึ่งยังเป็นคำตอบเดิมกับเมื่อวาน

การลาออกของเธอไม่ใช่เป็นไปตามอารมณ์ แต่เพราะมีเหตุผลสำคัญ ดังนั้นโอกาสเปลี่ยนใจจึงแทบไม่มี

เมื่อมาถึงชั้นสามซึ่งเป็นพื้นที่ทำงานของพนักงาน หญิงสาวก็

เดินหาวิธีและภูมิภัทร แต่พบว่าสองหนุ่มยังไม่ถึง หรือไม่ก็อาจ
ลงไปนั่งทำงานในสวนข้างตึก

มือเรียวยหีบโทรศัพท์มือถือเครื่องบางออกมาจากกระเป๋า
กางเกงยีนและส่งข้อความไปในกรุปไลน์

* Fah * the ground : อยู่ไหนกันค้า

ระหว่างรอคำตอบก็นำกระเป๋าสะพายไปเก็บในลิ้นชักเกอร์ หีบ
แมคบุ๊ก สมาร์ทโฟน และกระเป๋าสตางค์มานั่งที่มูมหนึ่งเพื่อทำแบบ
จำลองสามมิติไปพลาง

ตอนนี้เธอมีโปรเจกต์รีโนเวตคอนโดขนาดสามสิบตารางเมตร
อยู่ ซึ่งงานนี้น่าจะกินเวลาไม่เกินหนึ่งเดือน เพราะออกแบบใกล้เสร็จ
แล้ว เหลือแค่ให้ลูกค้าติชมและแก้ไขขั้นสุดท้าย จากนั้นจะมอบหมาย
ให้มัณฑนากรรุ่นน้องอีกคนไปคุมหน้างานแทน

ใจจริงพัคตร์อัปสรอยากจะทำตั้งแต่วันนี้ด้วยซ้ำ แต่ก็ทำอย่าง
ใจคิดไม่ได้ เพราะเธอไม่ใช่เจ้าของบริษัท และยังมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ
ถ้าทำงานไปกลางคันอาจจะทำให้คนอื่นเดือดร้อนโดยไม่จำเป็น

Ris the gardener : เพิ่งตื่นนอน วันนี้จะเข้าประมานบ่ายโมง

วิธีตอบมาเป็นคนแรก

* Fah * the ground : โอเคค้า เดียวเจอกัน

Phumphet : เพิ่งถึง

ข้อความของภูมิภัทรแทรกเข้ามาพอดี จากนั้นไม่ถึงหนึ่งนาที

พัคตร์อัปสรก็เห็นเขาเดินเข้ามาหาพร้อมแมคบุ๊กและกระเป๋าเป้
สัมภาระใบใหญ่

“หวัดดีฟ้า”

“จ๋า ภัทร”

“ตกลงเอาใจ เรื่องลาออก” เท่าที่ทำงานด้วยกันมา ภูมิภัทรมอง
ตาหญิงสาวก็รู้แล้วว่าเธอกำลังคิดอะไร ชายหนุ่มจึงถามยื้มๆ เพราะ
ไม่น่าจะผิดความคาดหมาย

“สรุปก็จะออกนั่นแหละ เคลียร์งานนี้งานสุดท้าย” พัคตร์อัปสร
ตอบไม่อ้อมค้อมพยางค์พยางค์ไปยังหน้าจอที่เปิดค้างไว้ “ตอนบ่าย
จะไปเขียนจดหมายลาออก”

สถาปนิกหนุ่มพยักหน้ารับรู้ “อืม ถ้าฟ้าตัดสินใจดีแล้วก็ตามนั้น
บอสดคงเสียดาย แต่ก็นะ ชีวิตเราเป็นของเรา”

“นี่ก็อยู่แล้วไซ้เปล่านั้นเราไม่เปลี่ยนใจ”

“ไซ้” ภูมิภัทรหัวเราะเบาๆ “พีรศก็คงไม่ว่าอะไรหรอก แกก็รู้
เหมือนกันว่าฟ้าคงไม่เปลี่ยนใจ แต่ก็หวังใจว่าจะเปลี่ยน”

“ถึงเราจะออกไปแล้ว แต่ก็ไม่แน่ อนาคตอาจกลับมาทำงาน
ที่นี่อีกก็ได้ ใครจะรู้” ความแน่นอนคือความไม่แน่นอน คำกล่าวนี้นี้ยัง
ใช้ได้เสมอ

“กลับมาก็ดี เราชอบทำงานกับฟ้า คุณกันได้ทุกเรื่อง ไม่เหมือน
บางคน ไม่ค่อยฟังคนอื่น” เป็นเรื่องปกติที่ทุกคนจะมีอิโก้เป็นของ
ตัวเอง แต่ถ้าหากมันสูงจนไม่เปิดใจรับฟังใครเลยก็กลายเป็นปัญหา
ใหญ่ในการทำงานเหมือนกัน

“คนอื่นเขาก็ไม่ได้แย่นขนาดนั้นปะ” พัคตร์อัปสรยื้มให้กำลังใจ

“ชอบคนคุยภาษาเดียวกันมากกว่า”

“เอาน่า ทำงานถ้าไม่เจออุปสรรคเลยเราจะแกร่งได้ไง ว่าแต่
เมื่อวานคุณว่านโทร มาตอนไหนเนี่ย”

“ก็หลังจากวางสาย เราก็ไลน์บอกฟ้ากับพีริศเลย”

“โทร. มาค่าเหมือนกันเนอะ สงสัยจะกลัวเราเริ่มงานกันเร็วเลย รีบบอก” พักตร์อัปสรเอ่ยคล้ายยิ้ม จริงๆ ลูกค้ามีเบอร์ติดต่อคนในทีม ทั้งสาม แต่คงสู้มโทร. หาภูมิภาค

สถาปนิกหนุ่มหลบตามองไปทางอื่น และเอ่ยน้ำเสียงสบายๆ กลบเกลื่อนพิรุฑ “น่าจะนะ”

“เอ้อ ผากคอมพ์ก่อนนะภัทร เราจะเดินไปซื้อน้ำ” หญิงสาว หยิบกระเป๋าสตางค์และลุกขึ้น เพราะรู้สึกอยากดื่มอะไรเปรี้ยวๆ เย็นๆ

“ได้ๆ” ภูมิภาคตั้งใจที่เพื่อนร่วมงานไม่คุยเรื่องนี้ต่อ อาจเพราะทุกอย่างชัดเจนแล้วว่าลูกค้าขอยกเลิก ส่วนเหตุผลเบื้องหลังจะเป็นอะไรนั้น ไม่ใช่หน้าที่ของทีมออกแบบที่ต้องรู้

“เอาหรือเปล่า”

“อเมริกาโนเย็นแก้วนึงแล้วกัน” ชายหนุ่มว่าพร้อมหยิบธนบัตรฉบับละหนึ่งร้อยให้หนึ่งใบ

“โอเค เดี่ยวมา” พักตร์อัปสรเดินลงบันได้ไป

ภูมิภาคเพิ่งเห็นหลังจากผ่านไปพักหนึ่งว่าหญิงสาวลิ้มโทรศัพท์มือถือไว้บนโต๊ะ ซึ่งจะเดินตามเอาไปให้ก็ชำเกินไปแล้ว แต่ไม่เป็นไรหรอก เพราะอีกฝ่ายไปไม่นานก็กลับมา คงไม่มีใครโทร. มาเรื่องสำคัญในระหว่างนี้

สถาปนิกหนุ่มเปิดแมคบุ๊กเพื่อเริ่มทำงานที่คั่งค้างอยู่ ผ่านไปประมาณห้านาที เสียงเรียกเข้าจากเครื่องมือสื่อสารของพักตร์อัปสรก็ดังขึ้น ทว่าเป็นเบอร์ที่ไม่ได้บันทึกไว้ในเครื่อง

มือหนาเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มากดปุ่มปิดเสียงไม่ให้รบกวนคนอื่นที่นั่นทำงานอยู่ในบริเวณนี้ ก่อนจะถือเอาไว้จนเครื่องหยุดสั่น

ภูมิภาคทรวางเครื่องคืนไว้บนโต๊ะ ทว่าจังหวะนั้นเจ้าของเบอร์เดิมก็โทร. มาอีก ชายหนุ่มหยิบมันมาอย่างลังเลว่าจะรับดีหรือเปล่า

ผ่านไปห้านาที บนหน้าจอแสดงข้อมูลว่ามีสายที่ไม่ได้รับรวม
'สี่สาย'

เมื่อไม่มีคนโทร. เข้ามาอีก ภูมิภัทรจึงวางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะ
แล้วหันกลับมาจ้องหน้าจอแมคบุ๊กของตน แต่เสียงเตือนจากสมาร์ทโฟน
ของพัคตร์อัปสรก็เรียกให้เขาหันกลับไปมองอีกครั้ง

Nine : added you as a friend by phone number.

นั่นคือข้อความแจ้งเตือนที่แจ้งเตือนมาบอกว่า มีคนแอดหญิงสาว
เป็นเพื่อนในไลน์โดยเบอร์โทรศัพท์

“มาแล้วจ้า อเมริกาโนเย็น” หญิงสาววางแก้วกระดาษสีสัน
สดใส่ลงบนโต๊ะ “อะ แล้วก็นี่เงินทอน”

“ขอบใจมากฟ้า” ภูมิภัทรหยิบอเมริกาโนมาดูดันทันทีอย่าง
กระหาย

“มีคนโทร. มาหรือเปล่า” เธอเพิ่งรู้ว่าลิ้มโทรศัพท์ตอนเดินไป
ถึงร้านกาแฟแล้ว แต่ขี้เกียจกลับมาเอา

“เฮ้อ มีตั้งสี่มีสคอลล ฟาร์ปโทร. กลับดีกว่า ท่าทางเขาจะมีธุระ
ด่วน”

“อ้าว เหรอ” มือเรียวหยิบสมาร์ทโฟนมาดู แล้วข้อความแจ้งเตือน
ที่โชว์อยู่บนหน้าจอก็ทำให้เสียวช่องท้องวูบ

Nine : โทร. กลับด้วย มีเรื่องจะคุย

คนที่เธอไม่อยากจะคุยด้วยที่สุดส่งข้อความมา ถึงไม่ได้ยินเสียง
แต่พัคตร์อัปสรก็นึกภาพดวงตาคมวาววามคุ่นั่นออก

ภาภระจะคุยอะไรอีก ในเมื่องานออกแบบเรือนหอก็ยกเลิกไปแล้ว

และเขาก็กับเธอก็ไม่มีเรื่องค้างคากัน

หรือว่าชายหนุ่มจะยังไม่เชื่อเรื่องที่เธอไม่ได้ท้อง

หึ! จะเชื่อไม่เชื่อก็เรื่องของเขาสี ว่าแล้วหญิงสาวก็กดปุ่มเตรียมจะบล็อกอีกฝ่าย แต่ข้อความใหม่แจ้งเตือนมาในจังหวะนั้นพอดี

Nine : คิดดี ๆ ก่อนจะบล็อกผม

ภากรทำตัวราวกับรู้ความคิดเธอ

Nine : เตือนแล้วนะ

ชู่เหร่อ

Nine : รีบโทร. กลับมาเดี๋ยวนี้ ก่อนที่ผมจะใช้มาตรการขั้นเด็ดขาด

ถ้าจะชู่กันขนาดนี้ ไม่บล็อกก็ได้วะ!

“เดี๋ยวฟ้าขอไปโทรศัพท์ก่อนนะ” ถึงจะบล็อกก็คงบล็อกได้แค่ออนไลน์ แต่ไล่เขาออกจากชีวิตไม่ได้อยู่ดี เพราะจิ้งก็เผชิญหน้าให้มันรู้ตัวรู้แดงไปเลยก็แล้วกัน!

4

เผชิญความจริง

มันทนากธสาวลงมายังชั้นหนึ่งของตึกเดอะ กราวนด์ ก่อนเปิดประตูเดินออกไปยังรถของตัวเอง เพราะเรื่องที่กำลังจะคุยกับภากรไม่ควรมีใครอื่นรับรู้

พัคตร์อัปสรรสตาร์ตรถเปิดแอร์ จากนั้นมือเรียวที่ถือโทรศัพท์อยู่ก็แตะหน้าจอโทร. ออก รอไม่นานนักฝ่ายนั้นก็รับสาย

“นี่ว่าจะไม่โทร. มา” คนเสียงทุ้มกล่าวเรียบๆ แต่ทำให้คนฟังอารมณ์ขื่นเล็กน้อย

“ทำไมจะไม่โทร. ละคะ ไม่มีอะไรต้องกลัว”

“ไม่รู้สิ เหมือนคุณกำลังพยายามปกปิดความจริงบางอย่างอยู่”

พัคตร์อัปสรรรู้ดีว่านอกจากเรื่องการจัดกรรมแล้ว ภากรยังรอให้เธอพูดถึงสาเหตุที่หนีไปใน ‘เช้าวันนั้น’ ออกมาด้วย แต่เธอไม่อยากเอ่ยถึงมันนี่

“ความจริงอะไรไม่ทราบ”

“ผมต้องตอบด้วยเหรอ ในเมื่อคุณเองก็รู้อยู่แล้ว” น้ำเสียงของภากรฟังดูเรียบเรื่อย ขณะที่เธอกำลังร้อนน

“เรื่องที่ว่าฉันท้อง?” พัคตร์อัปสรรเอ่ยจบก็หัวเราะประชด “นี่ยังไม่เลิกค้างคาใจอีกหรือ ต้องให้พูดอีกก็ที่ว่าฉันไม่ได้ท้อง”

“จนกว่าคุณจะพูดความจริงทั้งหมด”

“ແหม แส่นรู้จริงๆ นะคะ”

“แต่คิดตามหลักความน่าจะเป็น คุณรู้เรื่องของผมกับว่านแล้ว ไซ่ใหม่” ภาครถามต่อโดยไม่สะทกสะท้านกับการยั่วโมโหของอีกฝ่าย

“คะ รู้ตั้งแต่เมื่อคืน แล้วเรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับฉัน” เธอพอจะรู้ เหตุผลที่ภาครถาม แต่ทำเป็นไม่รู้ เพราะอยากฟังคำตอบของเขา ซึ่งไม่ผิดจากที่คาดไว้นัก

“คุณอาจไม่กล้าบอกความจริงเรื่องที่คุณต้อง เพราะเห็นผมมี คู่หมั้น แต่ตอนนี้ผมกับว่านไม่ได้จะแต่งงานกันแล้ว เพราะฉันบอก ผมได้ ผมยินดีรับผิดชอบลูกในท้องคุณ”

“ด้วยการแต่งงานกับฉันนั่นแหละ” พักตร์อัปสรถามทันควัน “มัน ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองแย่งแฟนชาวบ้านมายังไงก็ไม่รู้”

ปลายสายถอนหายใจกับการประชดประชันของเธอ “ฟังนะ ผมกับว่านไม่ได้อยากแต่งงานกัน และคุณก็ไม่ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้เรา ตัดสินใจอย่างนั้น คุณจะให้ผมรับผิดชอบยังไงก็ได้ เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นมันเป็นความผิดของผม”

“จะบอกว่าคุณกับคุณว่านโดนจับคลุมถุงชน?” พักตร์อัปสร ไม่ได้สนใจข้อเสนอของเธอ อย่างที่บอกว่าเธอมีความพร้อมในการดูแล ลูก ทั้งด้านวุฒิภาวะและการเงิน ไม่จำเป็นต้องเรียกร้องจากภาคร แม้แต่สตางค์เดียว

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้”

“อ้าว แล้วพ่อแม่ไม่ว่าเธอคะที่จะไม่แต่งงานแล้ว” อันนี้เธอ สงสัยจริงๆ

“ผมกับว่านโตแล้ว และพวกเราก็มีเหตุผลเพียงพอที่จะไม่ แต่งงานกัน”

“ฉันก็มีเหตุผลของฉันคะ”

“งั้นมาเจอกันได้ไหมครับ ผมอยากฟังเหตุผลของคุณ”

“ไม่ค่ะ คนนอนด้วยกันแคคืนเดียวไม่จำเป็นจะต้องสานต่อสัก
หน่อย”

“แต่ผมจำเป็นต้องสานต่อ อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังคุณ
หนีไปตอนเช้า” ชายหนุ่มถามเสียงจริงจัง

คำถามของเขาทำให้หญิงสาวหวนกลับไปคิดถึงประโยคที่ภาคร
พูดกับเธอเมื่อวานตอนเจอกันหน้าห้องน้ำ

เขาบอกว่ามีความผิดพลาดบางอย่างเกิดขึ้น

พัคตร์อัปสรคิดว่าตัวเองรู้ว่า ‘ความผิดพลาด’ นั่นคืออะไร ไม่
เช่นนั้นเธอคงไม่ตั้งครมภ์ และภาครคงไม่พยายามติดต่อเธอ

“อะไรคะ” หญิงสาวถามทั้งที่รู้อยู่แก่ใจ

“ผมลองเช็คดูอย่างที่ผมใช้เพื่อความมั่นใจ แต่มันรั่ว เพราะดัน
ซื้อผิดขนาด”

แม้จะรู้อยู่แล้ว แต่คำตอบของเขาก็ทำเอาใบหน้าหวานร้อน
ดูวาววบน้ำกลายเป็นสีแดงจัด

“ผมซื้อขนาดเล็กไป ดันหยิบไซส์ที่สืบเก่า ทั้งที่จริงๆ ผมใส่...”

“พอแล้ว! ไม่ต้องพูดละเอียดขนาดนั้นก็ได้อ” พักตร์อัปสรตัดบท
หัวใจของเธอเต้นถี่กระชั้นราวกับจะทะลุออกมาจากอก

“ผมเห็นคุณเงียบ นึกว่ายังไม่ชัดเจนพอ” เสียงทุ้มราบเรียบ ทว่า
มีแววขันอยู่ในนั้น

“คุณจะซื้อขนาดเล็กไปหรือใหญ่ไปก็ช่างเถอะ ฉันไม่ได้สนใจ
ถ้าไม่มีอะไรแล้วขอวางนะค่ะ” เม็ดเหงื่อผุดขึ้นตามไรผมของหญิงสาว
แม้อากาศในรถจะเป็น

“เดียว ผมยังไม่ได้คำตอบที่ต้องการ” ถ้าคุยกันต่อหน้า ตอนนี้
ดวงตาคมมีอำนาจของเขาคงจ้องมองเธออย่างคาดคั้น

“คำตอบก็คือฉันไม่ได้ท้องค่ะ ถึงถึงจะรั่ว แต่ก็ไม่ได้แปลว่าฉัน

จะต้องท้องสักหน่อย อาจเป็นโชคดีของฉันที่ตอนเรามีอะไรกันเป็นช่วง
ปลอดภัย” หญิงสาวหาเหตุผลที่ฟังขึ้นที่สุด

ภากรเจียบไปครู่ก่อนจะบอก “โอเค ถ้าคุณยืนยันอย่างนั้น”

“ว่าไงนะ” คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันอย่างประหลาดใจ คนบ้า
อะไร บทจะเชื่อก็เชื่อง่ายๆ จนอดคิดไม่ได้ว่าง่ายไปหรือเปล่า

“ก็คุณไม่ได้ท้อง”

“ใช่! ฉันไม่ได้ท้อง เพราะฉันเราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับอีกแล้ว
หมดเวรหมดกรรม ทางใครทางมัน เลิกแล้วต่อกันทั้งชาตินี้และชาติ
หน้า สาธุ!” พักตร์อัปสรยกมือไหว้เหนือศีรษะ

“งั้นก็แค่นี้แล้วกัน ผมจะไปทำงานต่อ” ภากรเอ่ยจบก็วางสาย
ไป

หญิงสาวเอนหลังลงกับเบาะและพริ้มมหายใจออกมาอย่าง
โล่งอก หลังจากนั้นเกร็งมานานจนปวดกล้ามเนื้อไปทุกมัด ขอขอบคุณที่
ภากรยอมเชื่อสักที แม้จะดูง่ายตายจนผิดปกติก็ตาม